

skal foretage en udnævnelse på grundlag af resultaterne af den pågældende udvælgelsesprøve, og ansættelsesmyndigheden kan kun fravige

hovedreglen af ganske væsentlige grunde, i hvilket tilfælde disse grunde klart og fuldstændigt skal fremgå af afgørelsen.

I de forenede sager 316/82 og 40/83

NELLY KOHLER, tjenestemand ved Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, boende 34, rue J.-B. Fresez, Luxembourg, ved advokat Francis Herbert, Bruxelles, avenue de Broqueville 116, 1200 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat N. Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

sagsøger,

mod

REVISIONSRETTEEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved rettens sekretær Jean-Aimé Stoll, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Bonn, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelser om ikke at udnævne sagsøgeren i den stilling, der var opslået ledig, uanset at hun som den eneste havde bestået den i dette øjemed afholdte udvælgelsesprøve,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

1. Sagsøgeren har været tjenestemand i Revisionsrettens sprogjeneste (den franske afdeling) siden den 1. december 1978. Hun er i øjeblikket indplaceret i lønklasse LA 6/2, mens hun på tidspunktet for de omtvistede forhold var i lønklasse LA 7/3. Hun blev forfremmet den 20. december 1982.

2. Efter at der den 7. maj 1981 var sket opslag af meddelelse om en ledig stilling CC/LA/3/81 for en revisor/ledende oversætter LA 5/4 i den franske afdeling, blev meddelelsen om den interne udvælgelsesprøve CC/LA/12/81 offentliggjort den 1. september 1981, hvilken sagsøgeren deltog i og bestod, idet hun som den eneste blev opført på listen over egnede ansøgere.

3. På samme tid gennemførtes procedurerne vedrørende stillingerne som revisor/ledende oversætter i den danske og italienske afdeling, i forbindelse med hvilke stillingsopslagene og meddelelserne om de hertil knyttede udvælgelsesprøver var affattet på samme måde. De ansøgere til disse ledige stillinger, der bestod udvælgelsesprøverne, blev udnævnt ved afgørelser truffet af ansættelsesmyndigheden den 21. april 1982.

4. Den samme dag blev sagsøgeren imidlertid for sit vedkommende kaldt til

en samtale hos Revisionsrettens formand, der på ansættelsesmyndighedens vegne mundtligt meddelte hende, at man havde besluttet ikke at udnævne hende i den ledige stilling i den franske afdeling, idet man ikke fandt, at hun havde tilstrækkelig praktisk erfaring.

5. Den 24. maj 1982 indgav sagsøgeren en klage til ansættelsesmyndigheden over afgørelsen om ikke at udnævne hende i den pågældende stilling på trods af, at hun havde bestået udvælgelsesprøve CC/LA/12/81. Ved formandens afgørelse af 14. september 1982 afviste man at behandle klagen under henvisning til, at der hverken lå en ansøgning eller en afvisning af en ansøgning til grund for den, hvorfor man ikke kunne tage stilling til dens indhold.

6. I mellemtiden var stillingsopslag CC/LA/3/81 blevet trukket tilbage ved en meddelelse af 21. juli 1982 til Revisionsrettens personale, som ændret ved en meddelelse af 23. juli 1982. Heri anførtes det, at de krav, der var blevet angivet med hensyn til den i den førstnævnte meddelelse omtalte ledige stilling, ikke opfyldte tjenestens behov.

7. Ved stævning af 7. december 1982, indgået til Domstolens justitskontor den 13. december, anlagde sagsøgeren sag 316/82, der er rettet imod afvisningen af hendes klage.

8. Samme dag, den 13. december 1982, indgav sagsøgeren en ny subsidær klage for det tilfælde, at Domstolen skulle give ansættelsesmyndigheden medhold i, at den første klage af 24. maj 1982 med

rette var blevet afvist, allerede fordi der ikke lå nogen ansøgning til grund for den. I dette tilfælde skulle den første klage betragtes som en skriftlig ansøgning, jfr. tjenestemandsvedtægstens artikel 90, der var blevet afvist ved ansættelsesmyndighedens ovenfor nævnte afgørelse af 14. september 1982. Den (anden) klage af 13. december 1982 var rettet imod denne afgørelse.

9. Ved afgørelse af 2. februar 1983 afviste ansættelsesmyndigheden den nye klage som for sent indgivet, idet den blandt andet anførte, at dens afgørelse af 14. september 1982 blot bekræftede afgørelsen af 21. juli 1982, der måtte betragtes som den afgørelse, der indeholdt et klagepunkt mod sagsøgeren. Fristen i henhold til artikel 90, stk. 2, skulle således beregnes fra den 21. juli 1982, tidspunktet for opslaget af meddelelsen til hele personalet.

10. Ved stævning af 14. marts 1983, indgået til Domstolens justitskontor den 15. marts, anlagde sagsøgeren sag 40/83, der er rettet imod ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. september 1982.

II — Skriftveksling

1. I sag 316/82 er skriftvekslingen forløbet forskriftsmæssigt. For så vidt angår sag 40/83, har sagsøgeren den 17. maj 1983 meddelt, at hun frafalder replik.

2. Ved kendelse af 27. oktober 1983 har Domstolen (tredje afdeling) besluttet at forene de to sager med henblik på mundtlig forhandling og domsafsigelse.

3. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt

generaladvokaten har Domstolen (tredje afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har imidlertid anmodet parterne om at besvare visse spørgsmål. Parterne har besvaret spørgsmålene inden for den fastsatte frist.

III — Parternes påstande

I sag 316/82 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

1. Sagen antages til realitetsbehandling.
2. De successive ansættelsesmyndigheder, som har fungeret under den ansættelsesprocedure, der blev indledt ved stillingsopslag CC/LA/3/81, pålægges personligt fremmøde.
3. Der gives sagsøgeren medhold, og følgelig annulleres den sagsøgeren den 21. april 1982 meddelte afgørelse om ikke at ansætte hende i den stilling, der blev opslået ledig ved stillingsopslag CC/LA/3/81.
4. Det pålægges sagsøgte at træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af den således afsagte dom.
5. Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

I sag 40/83 har sagsøgeren nedlagt de samme påstande som i sag 316/82, bortset fra den tredje; i sag 40/83 har hun nedlagt påstand om, at der gives hende »medhold, og følgelig annulleres den sagsøgeren den 14. september meddelte afgørelse om ikke at benytte den liste over egnede ansøgere, som udvælgelseskomiteen udarbejdede i forbindelse med udvælgelsesprøve CC/LA/21/81«.

Revisionsretten har nedlagt følgende påstande:

a) I sag 316/82:

- Sagen afvises,
- i hvert fald gives der ikke sagsøgeren medhold,
- sagsøgte frifindes,
- spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter de gældende regler.

b) I sag 40/83:

- spørgsmålet om, hvorvidt sagen bør antages til realitetsbehandling, afgøres efter Domstolens skøn,
- der gives ikke sagsøgeren medhold,
- sagsøgte frifindes,
- spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter de gældende regler.

Sagsøgte er for begge sagers vedkommende af den opfattelse, at sagsøgerens påstande vedrørende sagernes oplysning ikke tjener noget formål, idet de faktiske omstændigheder, som der ikke er tvivl om, allerede foreligger tilstrækkelig oplyst til, at Domstolen vil kunne træffe en afgørelse.

IV — Parternes anbringender og argumenter

1. Sag 316/82

Formaliteten

Sagsøgte har fremsat to indsigelser til støtte for sin afvisningspåstand, nemlig at der ikke foreligger nogen negativ afgørelse rettet imod sagsøgeren, og heller ikke nogen akt indeholdende et klagepunkt imod hende.

Sagsøgte har navnlig anført, at i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 25 skal enhver afgørelse, der træffes i henhold til vedtægten om en bestemt person, straks meddeles skriftligt, og enhver afgørelse, der indebærer et klage-

punkt, skal begrundes. Da der ikke foreligger nogen skriftlig meddelelse rettet til Kohler, er der således heller ikke truffet nogen afgørelse, der vedrører hende. Den samtale, der fandt sted den 21. april 1982 mellem formanden for Revisionsretten og sagsøgeren, kan ikke træde i stedet for den skriftlige meddelelse, der skal udfærdiges for, at der kun antages at foreligge en afgørelse indeholdende et klagepunkt.

Det kan endvidere ikke bebrejdes ansættelsesmyndigheden, at den ikke har truffet nogen afgørelse vedrørende sagsøgeren, da der ikke ifølge vedtægten består en sådan forpligtelse. Ansættelsesmyndigheden har ikke nogen pligt til at følge en udvælgelsesprøve op, og heller ikke til i den pågældende ledige stilling at udnævne en person opført på listen over egnede ansøgere. Ifølge sagsøgte fremgår dette af Domstolens praksis, jfr. sag 26/68 (dom af 24. 6. 1969; Fuxsagen, Sml. 1969, s. 31). Det var af hensyn til tjenestens interesser, at ansættelsesmyndigheden trak stillingsopslaget tilbage og ikke fulgte udvælgelsesprøven op, og der er i denne forbindelse ikke truffet nogen afgørelse rettet imod sagsøgeren eller nogen anden afgørelse, som hun kan betragte som indeholdende et klagepunkt imod hende.

Sagsøgeren kunne selvsagt ved i medfør af vedtægtens artikel 90 at foreligge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden have fået den til at træffe en beslutning for hendes vedkommende, om ikke andet så en negativ beslutning. Da hun imidlertid ikke gjorde dette, blev ifølge sagsøgte proceduren efter vedtægten ikke iværksat. Sagsøgeren kan således ikke hævde, at der foreligger en skriftlig og begrundet afgørelse, hvorved en ansøgning fra hendes side afvises. Ansættelsesmyndigheden var derfor berettiget til at afvise hendes klage allerede af formelle grunde.

Sagsøgte gør endelig gældende, at selv om det ikke ifølge vedtægten er en uforsvaret betingelse, at der ligger en ansøgning til grund for en klage, når klagen er

rettet imod en akt indeholdende et klagepunkt — altså en akt bestående af en skriftlig beslutning — foreligger der under alle omstændigheder ikke en sådan akt i sagsøgerens tilfælde.

Sagsøgeren har anført, at det savner grundlag og hviler på en fejlagtig opfattelse af den i vedtægten omhandlede administrative procedure, når sagsøgte hævder, at klagen måtte afvises allerede af formelle grunde.

Sagsøgeren gør gældende, at ansættelsesmyndighedens stillingtagen til en klages indhold ikke kræver, at klageren først har forelagt en ansøgning. Når der i henhold til vedtægten er givet mulighed for først at fremlægge en ansøgning, er formålet hermed udelukkende at give den pågældende tjenestemand mulighed for at tvinge ansættelsesmyndigheden til at træffe en beslutning, og en sådan ansøgning bliver overflødig, når tjenestemanden har fået kendskab til en akt fra ansættelsesmyndighedens side, der indeholder et klagepunkt imod ham, hvilket er tilfældet her.

Ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2, kan en tjenestemand indbringe en klage »over en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham«. Ifølge sagsøgeren kan der ikke opstilles nogen formkrav med hensyn til en sådan akt. Der består derfor en forpligtelse til at tage stilling til en klages indhold, når blot det kan fastslås, at klagen er indbragt inden for de i vedtægten fastsatte frister og vedrører en »akt, der indeholder et klagepunkt«.

I det foreliggende tilfælde udgør den mundtlige meddelelse til sagsøgeren om, at hun ikke ville blive udnævnt i den stilling, der var opslået ledig, der blev givet under samtalen den 21. april 1982, en akt indeholdende et klagepunkt, idet meddelelsen var egnet til umiddelbart, klart og absolut at påvirke hendes retsstilling, jfr. Domstolens praksis i sagerne 32/68 (dom af 10. 12. 1969 i Grassellisagen, Sml., s. 141) og 42/72 (dom af 8. 2. 1973 i Goeth-sagen, Sml., s. 181). At den pågældende mundtlige meddelelse

som akt indeholdende et klagepunkt havde en sådan retlig betydning, blev efterfølgende bekræftet af meddelelsen til personalet den 21. juli 1982 og af den skrivelse, hvorved klagen afvistes.

Sagsøgeren anfører endvidere, at hvis hun ikke havde indbragt klagen, ville hun endnu i dag ikke skriftligt være blevet oplyst om den individuelle afgørelse, hvorved det meddeltes hende, at udvælgelsesprøve CC/LA/12/81 ikke ville blive fulgt op. Sagsøgte kan således ikke til støtte for, at der ikke foreligger nogen akt rettet imod sagsøgeren, påberåbe sig en omstændighed hidrørende fra, at sagsøgte har tilsidesat en af sine forpligtelser i henhold til vedtægten (artikel 25), jfr. princippet »nemo auditur suam propriam turpitudinem allegans«.

Endvidere er sagsøgeren af den opfattelse, at når sagsøgte hævder, at der i mangel af en skriftlig afgørelse ikke kan foreligge nogen akt indeholdende et klagepunkt, er der tale om en sidestilling, for ikke at sige sammenblanding, af spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en akt indeholdende et klagepunkt, og spørgsmålet om gyldigheden af denne akt, et spørgsmål, der med hensyn til en individuel afgørelse afhænger af, om betingelserne i vedtægtens artikel 25 er opfyldt.

Sagsøgtes argumentation fører til det absurde resultat, at såfremt man blot i praksis fører de forhold ud i livet, som nogle klagepunkter — der, hvis de var indeholdt i en afgørelse, ville medføre dens annullation — vedrører, ville dette automatisk føre til, at enhver klage rettet imod disse klagepunkter ikke ville kunne realitetsbehandles, fordi der ikke formelt foreligger en afgørelse.

Heroverfor har sagsøgte i *duplikken* anført, at problemet er, hvorledes den akt indeholdende et klagepunkt, som sagsøgeren hævder foreligger, retligt skal kvalificeres. Hvis der var tale om en udtrykkelig individuel afgørelse, skulle den have været meddelt skriftligt. Hvis

der var tale om en stiltiende afgørelse, skulle der have ligget en ansøgning til grund for den. Endvidere kan en akt indeholdende et klagepunkt være en følge af en undladelse fra ansættelsesmyndighedens side, hvis denne »har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning« (vedtægts artikel 90, stk. 2). Sagsøgeren har imidlertid ikke villet fremstille sit krav i sidstnævnte sammenhæng, og grunden hertil må antages at være, at ansættelsesmyndigheden ikke ifølge vedtægten er forpligtet til at foretage udnævnelser efter en afsluttet udvælgelsesprøve. Udarbejdelsen af en liste over egnede ansøgere forpligter ikke ansættelsesmyndigheden til at foretage en udnævnelse i den stilling, der er opslået ledig. Omstændigheder vedrørende tjenstegrenenes organisation kan kræve, at ansættelsesmyndigheden udskyder enhver form for udnævnelse eller endog helt standser den procedure, der skulle have ført til, at den pågældende stilling blev besat. En sådan beslutning må betragtes som en generel og ikke som en individuel afgørelse, selv om den får følger for den eller de sagsøgere, der har interesse i den pågældende udnævnelse.

Realiteten

Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsøgte har tilsidesat tjenstemandsvedtægts artikel 25 i forhold til hende ved aldrig at give hende skriftlig meddelelse om den afgørelse, der blev forelagt hende under samtalen den 21. april 1982. Heller ikke den begrundelse for beslutningen, der var indeholdt i den senere meddelelse til hele personalet, blev tilstillet hende som individuel afgørelse. Hun henviser i den forbindelse til Domstolens dom af 29. oktober 1981 i sag 125/80, Arning (Sml., s. 2539), hvori Domstolen fastslog, at en skriftlig meddelelse af en individuel afgørelse

hverken kan erstattes af offentliggørelsen af en generel meddelelse eller af en samtale mellem den pågældende tjenestemand og hans overordnede. Til forskel fra den anførte sag bør tilsidesættelsen af vedtægts artikel 25 i det foreliggende tilfælde føre til, at den anfægtede afgørelse annulleres, idet det ikke her drejer sig om, at afgørelsen er meddelt for sent, men om, at der slet ikke er foretaget nogen meddelelse. Når sagsøgte henviser til meddelelsen af 21. juli 1982, bekræfter dette i øvrigt efter sagsøgerens opfattelse rigtigheden af nærværende anbringende, idet meddelelsen var silet til hele personalet og derfor ikke kan være en begrundet individuel meddelelse i forhold til den pågældende tjenestemand.

Revisionsretten har i forbindelse med dette anbringende i det væsentlige henvist til, hvad den har anført vedrørende sagens formalitet, idet den gør gældende, at der slet ikke er truffet nogen afgørelse rettet imod sagsøgeren. Sagsøgeren har heller ikke forelagt nogen ansøgning for ansættelsesmyndigheden, og der foreligger derfor heller ingen afgørelse om af afvise en sådan ansøgning. Der foreligger således heller ikke nogen afgørelse indeholdende et klagepunkt imod Köhler, hvorfor sagsøgeren ikke til støtte for, at der skulle foreligge en ugyldig afgørelse, kan påberåbe sig, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægts artikel 25.

Tilsidesættelse af princippet om, at ansættelsesmyndigheden ikke kan omgøre udvælgelseskomiteens afgørelse

Sagsøgeren gør gældende, at sagsøgte har tilsidesat det i Domstolens praksis knæsatte princip om, at ansættelsesmyndigheden ikke kan omgøre udvælgelseskomiteens afgørelser om, hvorvidt en ansøger opfylder betingelserne i henhold til en meddelelse om en ledig stilling. Ved at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøven har udvælgelseskomiteen én gang for alle afgjort spørgsmålet om

omfanget af hendes praktiske erfaring, der opfylder de i meddelelsen om udvælgelsesprøven CC/LA/12/81 opstillede krav om mindst seks års faglig erfaring inden for oversættelse eller revision. Ansættelsesmyndigheden er derfor afskåret fra bagefter at afvise at udnævne ansøgeren med den ene begrundelse, at hun ikke besidder en tilstrækkelig praktisk erfaring, hvilket den imidlertid gjorde under samtalen den 21. april 1982.

Sagsøgte har med hensyn til dette anbringende gjort gældende, at man på ingen måde har forsøgt at underkende udvælgelseskomiteens afgørelser, der står fast. Man har blot genovervejet spørgsmålet om tjenestegrenenes organisation og herved skønnet, at de i meddelelsen om den ledige stilling opstillede kvalifikationskrav var utilstrækkelige og ikke opfyldte tjenestens behov. *Sagsøgte* fastholder, at man navnlig på grund af den betydelige forskel, der gjorde sig gældende mellem den italienske og danske afdeling på den ene side og den franske afdeling på den anden side, var nødsaget til at genoverveje spørgsmålet om, hvilke betingelser der burde kræves opfyldt i forbindelse med besættelsen af den nye stilling, og at opslå den som en stilling som sektionsleder/revisor, der krævede en faglig erfaring på mindst ti år.

I *replikken* har sagsøgeren anført, at de begrundelser, der er blevet givet hende, blot er usammenhængende efterrationaliseringer tilpasset sagsøgerens argumenter. Hun anfører i den forbindelse særlig, at mens afvisningen, under samtalen den 21. april 1982, af at udnævnte sagsøgeren blev begrundet med, at hun ikke havde tilstrækkelig praktisk erfaring, og mens der i meddelelsen af 21. juli 1982 henvises til »visse af resultaterne af proceduren til besættelse af den nævnte stilling« — et ordvalg, som klart viser magtfordrej-

ningen — henvises der i afgørelsen af 14. september 1982 til, at »de i meddelelsen om den ledige stilling fastsatte krav ikke opfylder tjenestens behov«, hvortil kommer, at der først i afgørelsen af 2. februar 1983, altså efter anlægget af nærværende sag, tales om et øjeblikkeligt behov for at udnævne en sektionsleder/revisor i den franske afdeling. Sagsøgeren anfører, at der er udtryk for endnu en modsigelse, når det i afgørelse af 14. september 1982 hedder, at »resultaterne af proceduren til besættelse [af den nævnte stilling]« viser, at de opstillede krav var utilstrækkelige i forhold til tjenestens behov, mens afgørelsen af 2. februar 1983 som begrundelse for det øjeblikkelige behov anfører »den gennemførte procedure i forbindelse med stillingsbesættelsen«.

Hvis der virkelig er tale om den samme begrundelse, forstår sagsøgeren ikke, hvorfor der er gået så lang tid mellem de forskellige stadier, hvorved afgørelsen er blevet meddelt, nemlig den 21. april 1982, den 14. september 1982 og den 2. februar 1983.

Under alle omstændigheder har ansøgte handlet ulovligt, idet man enten har forsøgt at ændre de én gang i meddelelsen om den ledige stilling fastsatte krav eller har ændret den stilling, der skulle besættes, hvilket også er udtryk for en ændring af stillingsopslaget, som man i strid med sine forpligtelser i henhold til vedtægtens artikel 25 har undladt at meddele sagsøgeren.

Sagsøgte har anført, at der ikke ligger forskellige begrundelser bag afgørelserne, idet det udelukkende har og hele tiden har været tjenstlige hensyn, der var afgørende for beslutningen om ikke at følge udvælgelsesprøven op. Der har

derfor ikke været tale om forskellige og på hinanden følgende begrundelser, men allerhøjest om, at der er sket en nærmere udvikling og præcisering af den begrundelse, der allerede ved samtalen den 21. april 1982 blev angivet over for Kohler, og som kortfattet findes i meddelelsen til personalet den 21. juli 1982. Den påståede forskel på den »første begrundelse« og de senere foreligger derfor ikke. Når ansættelsesmyndigheden trak meddelelsen om den ledige stilling tilbage og udfærdigede en ny, der vedrørte en højere stilling, skyldtes det netop, at de i stillingsopslaget fastsatte kvalifikationskrav var utilstrækkelige, i hvilken forbindelse omfanget af praktisk erfaring var af afgørende betydning for ansættelsesmyndigheden. Baggrunden for det nye stillingsopslag, der blev udsendt den 25. januar 1983 under betegnelsen CC/LA/2/83, og hvorefter der krævedes en faglig erfaring på mindst ti år, var de samme hensyn til tjenestens interesser, som havde ført til, at ansættelsesmyndigheden standsede udnævnelsesproceduren og trak det tidligere stillingsopslag tilbage.

Tilsidesættelse af stillingsopslagets ordlyd

Sagsøgeren har anført, at ansættelsesmyndigheden, ved at kræve en større praktisk erfaring end som angivet i stillingsopslaget har tilsidesat pligten til at handle inden for rammerne af de én gang fastsatte procedurer og kvalifikationskrav, hvilken pligt ansættelsesmyndigheden ved udsendelsen af stillingsopslaget har pålagt sig selv. Af Domstolens praksis (dom af 30. 10. 1974 i sag 188/73, Grassi, Sml., s. 1099, og af 17. 12. 1981 i sag 151/80, de Hoe, Sml., s. 3161) fremgår det, at det væsentligste formål med et stillingsopslag er at underrette de interesserede så nøjagtigt som muligt om de betingelser, der kræves opfyldt i forbindelse med besættelsen af den

pågældende stilling, således at de fuldt ud kan bedømme, hvorvidt de vil kunne komme i betragtning til den.

Sagsøgte har gjort gældende, at dette anbringende dækkes af omstændighederne i sagen og derfor heller ikke bør lægges til grund. Da ansættelsesmyndigheden af årsager vedrørende den måde, dens tjenestegrene er organiseret på, opgav den igangværende ansættelsesprocedure for at påbegynde en helt ny på et andet grundlag, er det stillingsopslag, der betegnede indledningen til den opgivne ansættelsesprocedure, bortfaldet og uden enhver gyldighed.

Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

Sagsøgeren har gjort gældende, at det er udtryk for en forskelsbehandling af hende i strid med ligebehandlingsprincippet i vedtægtens artikel 5, stk. 3, at man har afvist at udnævne hende, mens de to tjenestemænd, der havde bestået de tilsvarende udvælgelsesprøver i den danske og italienske afdeling med det bedste resultat, blev udnævnt i de stillinger, der var opslået ledige dér. Hun anfører herved, at stillingsopslag CC/LA/3/81 var et led i en mere generel ansættelsesprocedure. Denne procedures generelle karakter fremgår af de identiske affattelser af stillingsopslagene og af meddelelserne om udvælgelsesprøverne, den omstændighed, at udvælgelseskomiteen var den samme, og af, at ansættelsesmyndighedens afgørelser på alle trin blev truffet på samme tidspunkt. Det må derfor anses for godtgjort, at ansættelsesbehovene på alle trin i proceduren af ansættelsesmyndigheden blev vurderet som de samme i de pågældende tre oversættelsesafdelinger.

Sagsøgeren tilføjer, at tilsidesættelsen af artikel 5, stk. 3, er så medet mere iøjnefaldende, som at hun på det tidspunkt, hvor hun blev meddelt den anfægtede afgørelse, i over et år havde udført opgaver, der svarede til en stillingsbeskrivelse for en stilling som revisor/ledende oversætter.

Sagsøgte har anført, at når der er truffet forskellige afgørelser med hensyn til de forskellige afdelinger, skyldes det, at den franske afdeling er opbygget på en anden måde, som administrationen besluttede at forbedre ved at annullere en ansættelses-procedure, der ikke tog tilstrækkeligt hensyn hertil. I og med at sagsøgeren har anført, at den franske afdeling i modsætning til den italienske og den danske hverken havde nogen revisorer eller nogen kontorchef, har hun selv erkendt, at de pågældende afdelingers struktur var forskellige.

Lighedspunkterne mellem de fulgte procedurer er i øvrigt af mindre betydning. Sagsøgte fastholder, at stillingerne ingen sammenhæng havde med hinanden. De blev opslået ledige ved særskilte opslag og var genstand for særskilte udvælgelsesprøver. Ansættelsesmyndigheden er ikke forpligtet til at foretage udnævnelser, og endnu mindre til at foretage samtidige udnævnelser. Tværtimod stod det den frit for i hvert tilfælde at afgøre, hvorledes udvælgelsesprøverne skulle følges op, alt efter tjenestens behov og i dennes interesse, uden at dens afgørelser med hensyn til én af stillingerne i den forbindelse kunne afhænge af, hvad den besluttede med hensyn til de andre.

Sagsøgeren har bestridt det af sagsøgte anførte og bemærket, at det er første gang, sagsøgte synes at tage stilling til det fra hendes side anførte.

Magtfordrejning

Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er udtryk for magt-

fordrejning, idet ansættelsesmyndigheden, da den traf afgørelsen, ikke, således som den var forpligtet til i henhold til vedtægtens artikel 7, lod sig lede af hensynet til tjenestens interesser, men derimod af betragtninger af personlig karakter vedrørende sagsøgeren og hendes kollega, B., der var oversætter i lønklasse LA 6/1 i den franske oversættelsestjeneste, og som også deltog i den interne udvælgelsesprøve CC/LA/12/81, men som ikke blev opført på listen over egnede ansøgere.

Ved at træffe den anfægtede afgørelse har ansættelsesmyndigheden derfor fulgt et andet end det lovlige formål.

Til støtte for dette anbringende gør sagsøgeren gældende, at sagsøgte ikke har godtgjort rigtigheden af de omstændigheder, som sagsøgte henviser til som forklaring på, at man den 21. april 1982 ændrede stillingtagen og besluttede ikke at føre den procedure videre, som man havde fulgt indtil da. Sagsøgeren anfører, at henvisningen i meddelelsen til personalet den 21. juli 1982 til »resultaterne af proceduren til besættelse af en stilling« udtrykkeligt bekræfter, hvad formålet med den anfægtede afgørelse var, nemlig at udelukke hendes mulighed for at besætte den ledige stilling.

En omstændighed, der ifølge sagsøgeren utvivlsomt har spillet en rolle i forbindelse med ansættelsesmyndighedens ændrede stillingtagen, er, at hendes kollega B. nyder stor velvilje i kabinettet hos Revisionsrettens franske medlem, som blev formand for Revisionsretten den 1. oktober 1981 og dermed ansættelsesmyndighed. Det er årsagen til, at ansættelsesmyndigheden skiftede mening. Sagsøgeren anfører således, at det var for at redde »sin ansøgers« forfremmelseschancer, at formanden for Revisionsretten i sin egenskab af ansættelsesmyndighed traf den anfægtede afgørelse. Først som en sidste udvej henviste man

til tjenestens interesser, da det efter sagsøgerens klage viste sig, at hun ikke kunne føres bag lyset og udmærket var klar over, at ansættelsesmyndigheden ikke var berettiget til at underkende udvælgelseskomiteens suveræne afgørelse med hensyn til bedømmelsen af hendes praktiske erfaring.

I denne sammenhæng skal man se ansættelsesmyndighedens iværksættelse af en anden udvælgelsesprøve med betingelser, der klart tilsigtede at udelukke sagsøgeren for samtidig at lade hendes kollega få adgang. At man foretrak B., bekræftes desuden af, at han fra den 21. april 1983 i praksis blev anerkendt som revisor og leder af den franske afdeling, ligesom han deltog i revisorernes møder og endog var medlem af en udvælgelseskomité. Som bevis herfor har sagsøgeren som bilag til replikken fremlagt en notits af 21. februar 1983 fra chefen for Revisionsrettens sprogjeneste, ifølge hvilken de nævnte opgaver overdrages B.

Sagsøgte har på det bestemteste gjort gældende, at dette anbringende ikke kan realitetsbehandles, og man bestrider rigtigheden af sagsøgerens beskyldninger. *Sagsøgte* fastholder, at baggrunden for afgørelsen var et ønske om af reelle hensyn til tjenesten af indføre en bedre administrativ struktur, et spørgsmål, der udelukkende henhører under ansættelsesmyndigheden og ikke en tjenestemand, der varetager sine interesser.

At sagsøgeren tager fejl ved at hævde, at ansættelsesmyndigheden foretrak B., fremgår af den omstændighed, at der ifølge det nye stillingsopslag vedrørende besættelsen af stillingen krævedes ti års erfaring, en betingelse, som hverken Kohler, men heller ikke B., opfyldte.

Til det sidstnævnte spørgsmål har sagsøgeren i *replikken* anført, at denne omstændighed er uden betydning, idet

den allerhøjest viser, at ansættelsesmyndigheden efter sagsanlægget har afholdt sig fra åbenlyst at favorisere sin foretrukne ansøger, hvilket dog ikke var dens oprindelige hensigt. Sagsøgeren bemærker endvidere, at sagsøgte ikke har bestridt rigtigheden af hendes beskrivelse af B.'s opgaver.

I *duplikken* har sagsøgte anført, at udfærdigelsen af den af sagsøgeren i replikken omtalte notits var en intern foranstaltning vedrørende tjenestens struktur, der blev truffet i afventning af gennemførelsen af den udvælgelsesprøve, der blev afholdt for at besætte stillingen som sektionsleder i den franske afdeling, og B. var den tjenestemand i sin lønklasse, der havde størst anciennitet.

Spørgsmålet om bevisførelse

Sagsøgeren har for det tilfælde, at Domstolen ikke måtte finde hendes anbringender til støtte for annullationspåstanden holdbare, anmodet om, at der foretages afhøring af de personer, der har været ansættelsesmyndighed under den ansættelsesprocedure, der blev indledt med stillingsopslag CC/LA/3/81, det vil sige William Murphy og Pierre Lelong. Sagsøgeren har anmodet om, at William Murphy bliver afhørt om kravene ifølge stillingsopslag CC/LA/3/81, herunder om, hvorvidt de svarede til tjenestens behov, og at Pierre Lelong afhøres om formuleringen af og begrundelsen for den afgørelse, der blev meddelt sagsøgeren under samtalen den 21. april 1982.

Sagsøgte finder den foreslåede bevisførelse upåkrævet, da der ikke er tvivl om sagens faktiske omstændigheder.

2. Sag 40/83

Den af *sagsøgeren* anlagte sag er rettet imod ansættelsesmyndighedens afgørelse

af 14. september 1982, hvorved hendes ansøgning af 24. maj 1982 afvises.

der udgør et svar på ansøgningen af 24. maj 1982.

Formaliteten

Sagsøgte har rejst tvivl om, hvorvidt sagen kan antages til realitetsbehandling, men henholder sig i sidste instans til Domstolens skøn i så henseende. *Sagsøgte* henviser kort til sin opfattelse af spørgsmålet, der allerede er angivet i afgørelsen af 2. februar 1983, hvorved sagsøgerens klage afvises. *Sagsøgte* mener således, at den anfægtede afgørelse, der ville kunne få klagefristen til at løbe, er afgørelsen af 21. juli 1982 og ikke afgørelsen af 14. september 1982, der blot bekræfter den tidligere afgørelse, som sagsøgeren allerede fik fuldt kendskab til den 21. juli 1982.

Sagsøgeren har anført, at det er afgørelsen af 14. september 1982, hvorved hendes ansøgning af 24. maj 1982 afvises, der må anses for at være den afgørelse, der anfægtes, og ikke meddelelsen til personalet den 21. juli 1982, der ikke er en individuel afgørelse. Fristen for indbringelsen af klagen begyndte derfor at løbe den 14. september 1982, da den individuelle og begrundede afgørelse vedrørende hende blev meddelt. *Sagsøgte* henviser i den forbindelse til, at Domstolen i den (tidligere nævnte) dom i Arning-sagen har fastslået, at den skriftlige meddelelse af en individuel afgørelse hverken kan erstattes af den blotte udsendelse af en meddelelse eller af en samtale mellem tjenestemanden og hans overordnede. Hvis afgørelsen af 14. september 1982 var en »bekræftende afgørelse«, således som *sagsøgte* hævder, kan den kun være en afgørelse, der bekræfter den tidligere individuelle afgørelse af 21. juli 1982, hvilket *sagsøgte* bestrider. Som den *sagsøgte* institution selv har anført, blev meddelelsen til personalet af 21. juli 1982 »uddelt til hele Revisionsrettens personale«, hvorfor den ikke kan være en individuel afgørelse,

Realiteten

Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

- a) Forkert eller i hvert fald utilstrækkelig begrundelse

Sagsøgeren har anført, at der er en forskel mellem de begrundelser, som ansættelsesmyndigheden gav henholdsvis under samtalen den 21. april 1982, i afgørelsen af 14. september 1982 og i skrivelsen af 2. februar 1983. Hun gør i lighed med den argumentation fra hendes side, som allerede er sammenfattet ovenfor (side 12), i det væsentlige gældende, at *sagsøgte* under sagens forløb har givet forskellige begrundelser for sin adfærd, hvilket må tages i betragtning ved bedømmelsen af, om den begrundelse, der er givet i afgørelsen af 14. september 1982, er korrekt.

Sagsøgeren fastholder, at selv om begrundelserne som af *sagsøgte* hævdet i virkeligheden antoges at være overensstemmende, opfylder begrundelsen til den anfægtede afgørelse ikke betingelserne i vedtægtens artikel 25, idet den generelle formulering af afgørelsen af 14. september 1982 ikke gav *sagsøgeren* mulighed for at »udtale sig om de forhold, der i sidste instans har været afgørende«, således som det kræves i henhold til Domstolens praksis (sag 19/70, Almini, dom af 30. 6. 1971, Sml., s. 155).

Sagsøgte har henvist til sine tidligere bemærkninger til sag 316/82 (se ovenfor s. 13), hvorefter der ikke har været tale om forskellige begrundelser, idet det kun og hele tiden har været tjenstlige hensyn, der lå bag beslutningen om ikke at følge

udvælgelsesprøven op. Der er i virkeligheden tale om en nærmere udvikling og præcisering af den begrundelse, der allerede blev givet Kohler under hendes samtale med ansættelsesmyndigheden den 21. april 1982.

b) Forsinket meddelelse

Sagsøgeren har anført, at uanset hvad den egentlige begrundelse var for den anfægtede afgørelse, er den blevet meddelt for sent, nemlig seks måneder efter samtalen den 21. april 1982, skønt det ifølge sagsøgte allerede på det tidspunkt var begyndt at vise sig, at de i stillingsopslaget fastsatte krav ikke svarede til tjenestens behov, hvortil kommer, at den begrundelse, at der var et øjeblikkeligt behov for at udnævne en sektionsleder/ revisor i den franske afdeling, først blev meddelt næsten ti måneder efter denne samtale.

Sagsøgte har som forklaring på sin optræden henvist til de på side 13 sammenfattede bemærkninger, hvorved det må anses for godtgjort, at man ikke har meddelt afgørelsens begrundelse for sent. Den tidsmæssige forskydning, som sagsøgeren henviser til, skyldes selve sagsforløbet, herunder navnlig ansættelsesmyndighedens ønske om at undersøge sagsøgerens klagegrunde nærmere og få klarlagt, om og i hvilket omfang administrationens adfærd eventuelt var forkert.

Forskelsbehandling

Ligesom i sag 316/82 har *sagsøgeren* gjort gældende, at der er sket en forskelsbehandling ved, at man besluttede ikke at udnævne hende i den stilling i den franske afdeling, der var opslået ledig, samtidig med at man udnævnte de tjenestemænd, der med det bedste resultat havde bestået de to andre, tilsvarende udvælgelsesprøver i den italienske og danske afdeling. Dette er en forskelsbehandling af hende i forhold til hendes italienske og danske kollegaer, der blev udnævnt.

Magtfordrejning

Til støtte for dette anbringende har *sagsøgeren* fremført den samme argumentation som i sag 316/82, idet hun anfører, at den anfægtede afgørelse havde til formål at afskære hendes muligheder som ansøger til fordel for hendes kollega, B.

Sagsøgte har henvist til sine bemærkninger i sag 316/82 og gør gældende, at den anfægtede afgørelse ikke var rettet imod sagsøgeren, og at man ikke havde til formål at afskære hende fra en ansættelse.

Spørgsmålet om bevisførelse

Som i sag 316/82 har *sagsøgeren* anmodet om, at de to personer, der har været ansættelsesmyndighed, nemlig W. Murphy og P. Lelong, afhøres personligt. *Sagsøgeren* har anmodet om, at Murphy bliver afhørt om kravene ifølge stillingsopslag CC/LA/3/81 og om, hvorvidt de opfyldte tjenestens behov, og at Lelong afhøres om ordlyden og begrundelsen for den afgørelse, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelsen af 14. september 1982.

Sagsøgte har anført, at der ikke ses at være noget behov for en sådan bevisførelse.

V — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren, ved advokat F. Herbert, og Revisionsretten, ved rettens sekretær J.-A. Stoll samt advokat B. Bonn, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 17. november 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. december 1983.

Præmisser

- 1 Ved to stævninger, indgivet til Domstolens justitskontor henholdsvis den 13. december 1982 og den 15. marts 1983, har Nelly Kohler, der er tjenestemand ved Revisionsretten og for tiden indplaceret i lønklasse LA 6/2, anlagt to sager, hvori der i den første er nedlagt påstand om annullation af den til sagsøgeren den 21. april 1982 mundtligt meddelte afgørelse om ikke at udnævne hende i den stilling som revisor/ledende oversætter i Revisionsrettens franske oversættelsesafdeling, der blev oplået ledig ved stillingsopslag CC/LA/3/81, og hvori der i den anden er nedlagt påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. september 1982, hvorved det afvises at benytte den liste over egnede ansøgere, der blev opstillet af udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve CC/LA/12/81 med henblik på at besætte den nævnte stilling. Den anden sag er anlagt subsidiært for det tilfælde, at Domstolen afviser den første sag.

- 2 Samtidig med proceduren i forbindelse med den nævnte udvælgelsesprøve gennemførtes der to andre procedurer med henblik på stillingerne som »revisor/ledende oversætter« i den danske og italienske afdeling. Stillingsopslagene og meddelelserne om udvælgelsesprøverne var i alle tre tilfælde affattet på samme måde. De tjenestemænd, der havde bestået udvælgelsesprøverne i den danske og italienske afdeling med det bedste resultat, blev udnævnt ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 21. april 1982. Sagsøgeren fik imidlertid for sit vedkommende under en samtale med Revisionsrettens formand den samme dag meddelelse om, at hun ikke ville blive udnævnt i den stilling som »revisor/ledende oversætter« i den franske afdeling, der var genstand for stillingsopslag CC/LA/3/81 og for den interne udvælgelsesprøve CC/LA/12/81, som hun havde bestået, og i hvilken forbindelse hun som den eneste blev opført på listen over egnede ansøgere.

- 3 Den 24. maj 1982 indbragte hun i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage, der ved en afgørelse truffet den 14. september 1982 af formanden for Revisionsretten i hans egenskab af ansættelsesmyndighed afvistes, med den begrundelse, at klagen ikke kunne imødekommes, allerede fordi der hverken lå en ansøgning eller en afvisning af en ansøgning til grund for den.

- 4 I mellemtiden var det i en meddelelse til personalet den 21. juli 1982, som ændret den 23. juli 1982, blevet meddelt, at administrationen havde udskudt besættelsen af den stilling, der var blevet opslået ledig ved stillingsopslag CC/LA/3/81, fordi »det, navnlig når henses til visse af resultaterne af proceduren til besættelse af den nævnte stilling, har vist sig, at de i stillingsopslaget fastsatte krav ikke opfylder tjenestens behov«.

- 5 Sagsøgerens klage blev afvist den 14. september 1982, hvorefter hun den 13. december 1982 anlagde den første sag (sag 316/82).

- 6 På samme tidspunkt, den 13. december 1982, indbragte sagsøgeren en anden, subsidiær, klage for det tilfælde, at Domstolen skulle give ansættelsesmyndigheden medhold i, at den første klage af 24. maj 1982 måtte afvises, allerede fordi der ikke lå nogen ansøgning til grund for den, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1. I dette tilfælde skulle den første klage betragtes som en sådan ansøgning, som var blevet afvist ved ansættelsesmyndighedens ovenfor nævnte afgørelse af 14. september 1982. Den anden klage var rettet imod denne afgørelse.

- 7 Ved en afgørelse, truffet den 2. februar 1983, afviste ansættelsesmyndigheden denne anden klage som for sent indgivet, idet den navnlig gjorde gældende, at afgørelsen af 14. september 1982 blot bekræftede ansættelsesmyndighedens afgørelse af 21. juli 1982, som fremgik af meddelelsen til personalet, og at denne skulle betragtes som en afgørelse indeholdende et klagepunkt imod sagsøgeren, som bevirkede, at den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, angivne frist begyndte at løbe, hvorfor denne frist udløb den 21. oktober 1982.

A — Sag 316/82

Formaliteten

- 8 Revisionsretten har påstået sagen afvist, idet man henviser til, at den er rettet imod en afgørelse, der skal være blevet meddelt sagsøgeren mundtligt den 21. april 1982, men som i virkeligheden aldrig har foreligget i retlig forstand, idet den ikke er blevet meddelt skriftligt, jfr. vedtægtens artikel 25.

- 9 Domstolen skal bemærke, at det hverken følger af nogen almindelige bestemmelser eller af særlige bestemmelser i tjenestemandsvedtægten, at en prøvelse af en afgørelse, der er blevet meddelt mundtligt, principielt er udelukket.
- 10 Det bemærkes særligt, at vedtægtens artikel 90, stk. 2 hvorefter en tjenestemand for ansættelsesmyndigheden kan indbringe »en klage over en akt . . .«, ikke udelukker, at en sådan akt kan udstedes mundtligt.
- 11 I henhold til vedtægtens artikel 25 skal »enhver afgørelse, . . . om en bestemt person, . . . straks meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt« men heller ikke denne bestemmelse udelukker, at afgørelsen meddeles mundtligt. Meddelelsen er en akt, der indtræffer efter selve afgørelsen (dom af 29. 10. 1981, Arning, sag 125/80, Sml., s. 2539), der på dette tidspunkt er truffet, og som derfor er en akt, der allerede foreligger. Der kan således ikke gives sagsøgte medhold i den fortolkning af vedtægtens artikel 25, at den skulle kræve, at den akt, der er tale om at meddele, foreligger.
- 12 Det er udbestridt, at ansættelsesmyndigheden under samtalen den 21. april 1982 udtrykkeligt tilkendegav, at man ikke ville skride til en udnævnelse af sagsøgeren i den stilling, der var blevet opslået ledig. Denne mundtligt meddelte afgørelse er en akt i den vedtægtens artikel 90 forudsatte betydning.
- 13 Sagsøgte findes derfor ikke at kunne påberåbe sig, at den anfægtede akt ikke forelå skriftligt, rent bortset fra, at en tiltrædelse af Revisionsrettens synspunkter ville være ensbetydende med, at denne for at afskære sagsøgerens klageadgang ville kunne påberåbe sig en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, som den selv har gjort sig skyldig i.
- 14 Revisionsretten har endvidere gjort gældende, at der under alle omstændigheder ikke foreligger nogen akt indeholdende et klagepunkt imod sagsøgeren, idet beslutningen om at indstille proceduren til besættelse af den ledige stilling var en generel foranstaltning truffet i tjenestens interesse, hvorfor der ikke kan antages at være truffet nogen individuel afgørelse rettet imod sagsøgeren.

- 15 Dette kan ikke tiltrædes. En beslutning om ikke at ville foretage en udnævnelse, uanset at proceduren i forbindelse hermed i øvrigt er blevet afsluttet, må selv i tilfælde, hvor beslutningen ganske klart er truffet ud fra generelle overvejelser vedrørende tjenestens organisation, nødvendigvis direkte og individuelt berøre den tjenestemand, der som den eneste har bestået en udvælgelsesprøve, der indtil da er forløbet normalt. Ansættelsesmyndigheden fandt, nemlig ved samtalen den 21. april 1982, at måtte oplyse sagsøgeren om beslutningen, hvilket i øvrigt klart må tages som udtryk for, at selv ansættelsesmyndigheden mente, at Kohler blev berørt af beslutningen.
- 16 Sagsøgtets formalitetsindsigelse vedrørende sag 316/82 tages derfor ikke til følge.

Realiteten

- 17 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande fremsat fire anbringender, der vedrører henholdsvis en tilsidesættelse af de i vedtægtens artikel 25 indeholdte væsentlige formforskrifter, en tilsidesættelse af bestemmelser i vedtægten og af almindelige retsgrundsætninger — idet ansættelsesmyndigheden har omgjort en afgørelse truffet af udvælgelseskomiteen og handlet i strid med stillingsopslagets ordlyd — forskelsbehandling i forhold til de tjenestemænd, der havde bestået de to andre tilsvarende udvælgelsesprøver, og som blev udnævnt den 21. april 1982, samt endelig magtfordrejning, idet afgørelsen om ikke at udnævne sagsøgeren skulle tjene et ulovligt formål, nemlig at favorisere en anden ansøger, der ikke havde bestået udvælgelsesprøven.
- 18 Domstolen finder, at der i første række bør tages stilling til anbringendet om, at afgørelsen er utilstrækkeligt begrundet.

Begrundelse

- 19 Med dette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at ingen af de forskellige begrundelser, som Revisionsretten har fremført efter hinanden, udgør et tilstrækkeligt grundlag for den anfægtede afgørelse.

- 20 Sagsøgeren har nærmere anført, at ansættelsesmyndigheden under samtalen den 21. april 1982 som begrundelse angav, at sagsøgeren ikke havde en tilstrækkelig praktisk erfaring; imidlertid henvises der i meddelelsen til personalet den 21. juli 1982 og i klageafvisningen af 14. september 1982 — hvorved der tillige må henses til ansættelsesmyndighedens egne udtalelser: »i betragtning af visse af resultaterne af proceduren til besættelse [af den nævnte stilling] — til, at de i stillingsopslaget fastsatte krav ikke opfyldte tjenestens behov. Sagsøgeren anfører endvidere, at ansættelsesmyndigheden først under den mundtlige forhandling som en anden og ny begrundelse har anført, at der var et øjeblikkeligt behov for at besætte stillingen som sektionsleder i den franske afdeling. Det fremgår i øvrigt af disse på hinanden følgende begrundelser, at ansættelsesmyndigheden ønskede at afskære sagsøgerens ansættelsesmulighed til fordel for sin foretrukne ansøger, der imidlertid ikke havde bestået udvælgelsesprøven.
- 21 Revisionsretten har derimod gjort gældende, at der udelukkende og hele tiden har ligget tjenstlige hensyn til grund for afgørelsen, og at mulige ændringer med hensyn til den måde, begrundelsen er blevet fremstillet på, er udtryk for en nærmere udvikling og præcisering af denne begrundelse, som sagsøgeren allerede blev gjort bekendt med under samtalen den 21. april 1982. Revisionsretten gør navnlig gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at følge en udnævnelsesprocedure op ved at udnævne den tjenestemand, der har bestået den pågældende udvælgelsesprøve med det bedste resultat.
- 22 Det bemærkes, at vedtægten, som Domstolen tidligere har fastslået, vel ikke forpligter ansættelsesmyndigheden til efter en påbegyndt ansættelsesprocedure at besætte den stilling, der er blevet opslået ledig, men at det i almindelighed gælder, at ansættelsesmyndigheden i forbindelse med besættelsen af en stilling, der er blevet opslået ledig, skal foretage en udnævnelse på grundlag af resultaterne af den pågældende udvælgelsesprøve, og ansættelsesmyndigheden kan kun fravige hovedreglen af ganske væsentlige grunde, i hvilket tilfælde disse grunde klart og fuldstændigt skal fremgå af afgørelsen.
- 23 I det foreliggende tilfælde er der et ganske særligt behov for en sådan begrundelse. Revisionretten havde således samtidig med den omtvistede udvælgelsesprøve iværksat to andre udvælgelsesprøver for at besætte stillingerne som »revisor/ledende oversætter« i den danske og italienske afdeling, og den var den 21. april 1982 uden videre skredet til udnævnelse af de tjenestemænd, der havde bestået disse udvælgelsesprøver med det bedste resultat. Den burde derfor for at undgå enhver tale om forskelsbehandling have

forklaret, hvorfor det samme ikke kunne ske med hensyn til Köhler, der havde bestået udvælgelsesprøve CC/LA/12/81.

- 24 Domstolen må i denne forbindelse konstatere, at sagsøgte under sagens forløb, først under den administrative procedure og siden for Domstolen, har angivet begrundelser, som vanskeligt kan forliges indbyrdes, og som der herudover ikke er støtte for i sagens akter.
- 25 Det bemærkes, at sagsøgerens manglende praktiske erfaring blev angivet som begrundelse under samtalen den 21. april 1982, mens udvælgelseskomiteen ved at opføre Köhler på listen over egnede ansøgere til stillingen som revisor/ledende oversætter i den franske oversættelsesafdeling havde givet den modsatte bedømmelse, hvis rigtighed det ikke tilkom administrationen at drage i tvivl.
- 26 Selv om der både i meddelelsen til personalet den 21. juli 1982 og i den afgørelse af 14. september 1982, hvorved sagsøgerens klage afvistes, henvises til, at de i stillingsopslaget fastsatte krav ikke opfyldte tjenestens behov, fremgår det af sagens akter, at dette ifølge ansættelsesmyndigheden skyldtes »visse af resultaterne af udvælgelsesprøven«. Det må heraf udledes, at administrationen ved denne formulering har søgt på ny at rejse tvivl om Köhlers evner til at udføre de opgaver, som den udvælgelsesprøve, hun havde deltaget i, drejede sig om, og at drage udvælgelseskomiteens bedømmelse af hendes fortjenester i tvivl, hvilket lå uden for dens beføjelser.
- 27 Endelig bemærkes, at sagsøgte under den mundtlige forhandling for Domstolen har henvist til, at der var et øjeblikkeligt behov for at besætte stillingen som sektionsleder i den franske oversættelsesafdeling, men at sagsøgte ikke har kunnet forklare, hvorfor dette nødvendiggjorde en afbrydelse af den procedure, der allerede var blevet sat i gang for at besætte den stilling som revisor/ledende oversætter i denne afdeling, som sagsøgeren ønskede.
- 28 Det følger heraf, at ingen af de på hinanden følgende begrundelser, som sagsøgte har angivet, udgør nogen tilstrækkelig retlig begrundelse for beslutningen om ikke at fortsætte proceduren vedrørende besættelsen af stillingen som revisor/ledende oversætter i Revisionsrettens franske oversættelsesafde-

ling ved at udnævne den tjenestemand, der havde bestået udvælgelsesprøve CC/LA/12/81. Den anfægtede afgørelse må herefter annulleres.

- 29 Under disse omstændigheder er det upåkrævet at behandle sagsøgerens øvrige anbringender.
- 30 I henhold til EØF-traktatens artikel 176, stk. 1, påhviler det administrationen at gennemføre de til opfyldelsen af Domstolens dom nødvendige foranstaltninger.

B — Sag 40/83

Formaliteten

- 31 Denne sag, der er anlagt subsidiært i forhold til sag 316/82, er rettet imod afgørelsen af 14. september 1982, hvorved sagsøgerens klage afvises.
- 32 Som det allerede fremgår af sag 316/82, er den afgørelse, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren, den afgørelse, der blev meddelt hende mundtligt under samtalen den 21. april 1982.
- 33 Afgørelsen af 14. september 1982 bekræfter derfor blot den tidligere mundtligt meddelte afgørelse.
- 34 Som bekræftende akt kan den ikke prøves af Domstolen.
- 35 Sag 40/83 må herefter afvises.

Sagens omkostninger

- 36 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da Revisionsretten har tabt sagen, bør den dømmes til at afholde sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med den subsidiært anlagt sag 40/83 i betragtning af den vildledende argumentation, der blev anført i Revisionsrettens svar på sagsøgerens første klage.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. Afgørelsen af 21. april 1982, truffet af ansættelsesmyndigheden ved Revisionsretten, om ikke at fortsætte proceduren til besættelse af den stilling, der var opslået ledig i stillingsopslag CC/LA/3/81, ved at udnævne sagsøgeren, annulleres.
2. Sag 40/83 afvises.
3. Revisionsretten betaler sagens omkostninger i begge sager.

Galmot

Everling

Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. februar 1984.

P. Heim

Justitssekretær

Y. Galmot

Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS
FREMSAT DEN 15. DECEMBER 1983 ¹

Høje Domstol.

Domstolen skal træffe afgørelse i to sager, der er anlagt af Nelly Kohler mod Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, og hvori der er nedlagt

påstand om annullation af en afgørelse fra denne institution.

Sagsøgeren har siden den 1. december 1978 været ansat som tjenestemand i Revisionsrettens sprogteneste (den

¹ — Oversat fra fransk.